Mizah

Amerikalılar — Bulduk, bulduk.. İşte Nuhun Gemisi!

FIKRALAR

Sapan Taşı :

GERİSİNİ VAR HESAP ET !

Ankarada bir taksi, çift cana mal olan bir kaza yapmış, iki insana çarpmış, öldürmüş.

— Olur a, kaza..

diyeceksiniz. Biz de sizinle ayni düşüncedeyiz. Yalnız tahkikat sırasında anlaşılmış ki; bu taksi otomobilinin sahibi, Başbakanın odacılarından biridir.

Buna, şimdi de şaşmadınız mı?

Biz, on bin lira, on beş bin lira, yirmi bin lira verip otomobil çıkartan, takside çalıştıran kimselere burada servet sahibi gözüyle bakıyor, onlara böyle muamele ediyor, böyle biliyoruz. Şu iktidar partisinin azametine, haşmetine bakın ki, iş başına getirdikleri başbakanları, bu kabil kimseleri ancak odacı olarak kullanıyor!

ÖZÜR DİLEMEK

Genç bob-stil fena halde sinirlenmişti. Öteki bobun yakasına sarıldı :

— Ne haltetmeye, nişanlıma benim aptal olduğumu söyledin?

Diye çıkıştı. Öteki korkuyla özür diledi:

— Affedersin! Bunun bir sır olduğunu zannetmiyordum.

ET

Et düşmanlığından, sebze taraftarlığından bahsediliyordu. Güçlü kuvvetlisi böbürlendi:

— Bütün ömrümce et yedim, şimdi bir öküz gibi kuvvetli olduğumu iddia edebilirim.

Bu sözleri dinliyen arkadaşı teessüf eder gibi bir tavır takındı, mırıldandı:

— Tuhaf şey! Ben de hep balık yerim ama, bir türlü yüzemiyorum.

YANLIŞ !

Oğlu bütünlemeye kalmış ders çalışıyordu. Babasına sordu:

— Sürünücü hayvanlar hangileridir, baba?

Adamcağız, dertli dertli başını salladı:

— Yanlışın var, oğlum, dedi. Onlar hayvan değil, tramvay, otobüs, boğaz vapurları, posta trenleri gibi şeyler olacak.

TELEFON !

Daireden çıkmak üzereyken karısı telefon etti. Adam açtı, dinlemeye başladı. Sonra kapadı. Kalktı, şapkasını, çantasını aldı, tramvaya bindi, vapura girdi, iskeleye çıktı, yokuş tırmandı. Kapıyı açıp eve girdi, yukarı çıktı ve:

— Merhaba, karıcığım, dedi. Telefonu kes artık, ben geldim. Karşılıklı konuşalım.

ALIŞ - VERİŞ

Uzun uzun hesap kitap ettikten ve düşündükten sonra paraya kıydı, dükkân dükkân dolaştı, nihayet Salamon bir çanta aldı.

Çantacı sordu:

— Paket yapalım mı?

Salamon, aceleyle itiraz etti:

— Hayır, dedi. Kullanacağım, lûtfen kâğıtla sicimi çantanın içine koyun.

TANIMAK

Halk dediğimiz şu büyük kitle, bazan yaşadığı devri ne güzel anlatıyor, yanılmaz teşhisini ne mükemmel koyuyor.

İki gün evvel tramvayda, yaşlıca iki zat konuşuyorlardı. Belli ki ikisi de ihtiyaç içindeler, fakat ikisi de filozof.

Biri sordu:

— Fakir akraban var mı?

— Tanımıyorum.

— Ya, zengin akraban..

Uzun uzun güldü:

— Onlar da beni tanımıyorlar!

NUMARA

Ahbaplarından birinin başına gelenden bahsediyorlardı. Biri:

— Zavallı, dedi, karısının ikiz doğurmasına çok canı sıkılmış. O bir tek çocuk istiyormuş.

Öteki gülümsiyerek cevap verdi:

— Kabahat onun, birader. Telefoncu kızla evlenmeseydi. Bilirsiniz: Daima yanlış numara verirler!

RAHAT

Hacı ağa hastalanmıştı. Uşağını çağırdı:

— Ben irahatsızlandım, Mehmed, dedi. Git suradan bana bir hastahane al gel...

DERT

Hasta yana yakıla:

— Ah! Doktor bey, diyordu. Saçlarım tutam tutam dökülüyor. Bu derdin bir çaresi yok mu acaba?

Dr. Gülümsedi:

— Hiç merak etmeyin, efendim, dedi. Size söz veriyorum. Bu dertten gayet kısa bir zamanda kurtulacaksınız.

MASAL BU YA!

Hikmet Feridun Afrika seyahatinin mahut hikâyelerinden birini anlatıyordu :

— Bir gün karşıma bir kaplan çıktı. Ben ona baktım, o bana baktı: Afrikanın kaplanları başka türlü hayvanlar: Konuşmasını biliyorlar. «Ne istiyorsun?» diye sordu. «Senin postunu istiyorum.» dedim. «Benim de karnım aç,» dedi ve bir anlaşma teklif etti. Biraz sonra anlaşma yerine getirilmişti: O beni yedi, karnını doyurdu. Ben de onun postunu üzerime giymiş bulunuyordum.»

YALINAYAK

Yanındaki arkadaşına, en son model otomobiliyle caddeden «vız!» diye geçen adamı gösterdi:

— Şunu görüyor musunuz? dedi. Hayata yalınayak atılmıştır...

Adamcağız hayret içinde kalmış gibi:

— Allah Allah! dedi. Biz de dünyaya ayağımızda ayakkabı ile gelmedik ya!

BİR DE HASAT BAŞLASA !

— Bu sene bahçeye bir şey ektin mi?

— Hayır, birader, lüzum kalmıyor ki. Bizim hanım, eksik olmasın, kıştanberi bahçeye benim saatimi, iki dolma kalemimi, üç kurşun kalemimi, bir de yüzüğümü ekti.

PERİ

Günden güne rağbet artmaktadır. Eski sayılar bulunamıyor. Siz de bir tane alınız. Emsalsiz fotoğraflarına hayran kalacaksınız !

DENTOSİL

Diş macunlarının en sıhhisi ve en güzelidir.

Cilt: 7 - Sayı: 159 FİATI 25 KURUŞ. 22 Temmuz 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

FALSO

BU seferki Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Nihat Erim, bundan evvelkisi olan Faik Ahmet Barutçuya hiç benzemiyor. Eskisi, kendine hayat pahalılığı, ev kiraları, ekmek meselesi gibi meşguliyetler bulmuş bunlarla memuriyetini tamamlamıştı. Şimdiki propagandaya çıkıyor, her yerde İktidar partisi mensuplarını toplayarak gizli gizli müzakerelerle bir şeyler hazırlıyor ve beyanata girişince de... fena halde çam deviriyor.

Başbakan yardımcısı bir toplantıda «Demokrat Partinin muhalefet yapmağa muktedir olmadığını Amerikalılar da anlamışlardır..» demiş.

«Maksut eserse mısra-i-ber ceste kâfidir!» derler. Bunun gibi Maksut falso ise bu söz falsoların ber ceste mısraı demektir.

O halde bundan sonra ne yaparsak Amerikalılara beğendirmek zorundayız. Onlar beğenmezlerse ağzımızla kuş tutsak nafile... Mademki Amerikalılar Demokrat Partiyi beğenmiyorlar, o halde Parti inhilâl etmelidir. İyi ama acaba Amerikalılar hükûmeti beğeniyorlar mı? Beğenmezlerse ne olacak? Kabine çekliecek mi? Böyle falsolar olağan şeylerdir. Fakat tecrübeli adamlar bunları idare etmesini bilirlerdi .

Büyüklerden biri komşusuna uşağını göndermiş ve «Efendiye sor; Topal Osman Paşa gelmiyecekse ben geleceğim!» demiş.

Uşak konağa gitmiş, merdivenleri çıkmış, odaya girerek efendiyi selâmlayıp:

— Topal Os... !..

Demiş, bir de bakmış ki Topal Osman Paşa köşede oturuyor. Hiç bozmamış:

— Efendim! demiş, sizde «Topalos» mu, «kopalos» mu her ne ise bir romatizma ilâcı varmış, efendi onu istiyor...

Komşu efendi derhal anlamış «Gel vereyim!» diye zeki uşağı [illegible]kartın saymış!

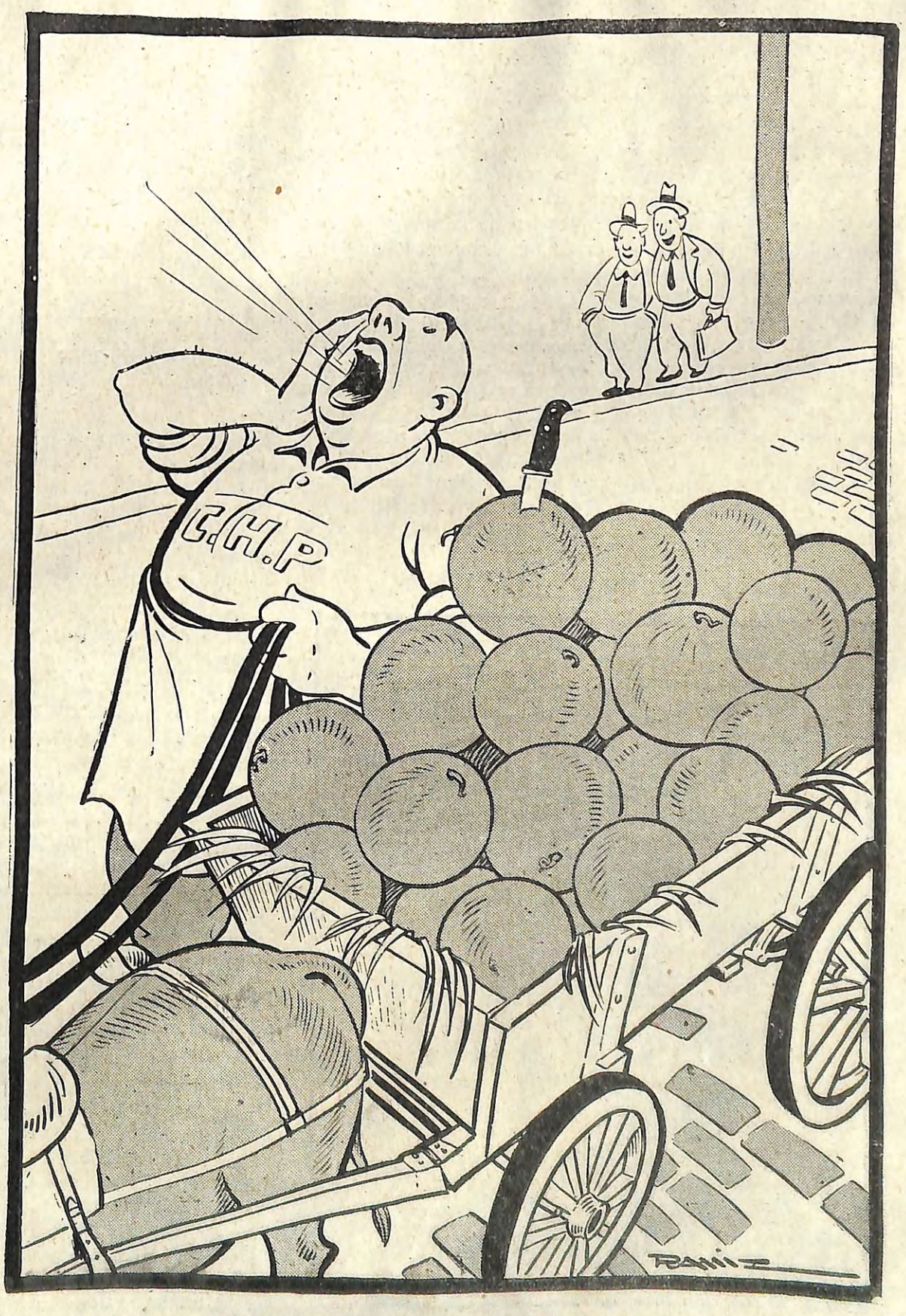

Karpuzcu — Seçmece, kabağına para yok, kabağına para yak...
Seyirci — Niçin hiç müşteri bulamıyor
» — Şimdiye kadar hep öyle kandırdı da ondan !

Zurnada Peşrev

İdeal Tepe

Bir kooperatif mi kurmuşlar, yoksa sandıkları mı varmış ne? Öğretmenler, «İdeal Tepe» de kendilerine ev yapacaklarmış..

Uğurlu kademli olsun, Allah mübarek ve muvaffak eylesin. İlle velâkin şu «İdeal Tepe» de nereden çıktı? Bizim bildiğimiz İstanbulda böyle frenk kelimeli semtler yoktur; demek burası yeni kurulan bir mahalle ve anlaşılıyor ki, ismini de belediye koymamış. Onun beğendiği adlar malûm: «Turşucu Rıza sokağı», «Kasap Fehmi caddesi».

Demek irfan ordumuz; yeni zamana, modern devre uygun bir çığır açmak niyetindedir: Eskilerin «Hürriyeti Ebediye tepesi» mi var? İşte onlar da bir tepeye isim koydular: «İdeal!»

Öğretmenlerin bu buluşu; sanırım ki, pek çabuk, süratle benimsenecek, yeni yeni semt, mahalle isimleri duyacağız. Neden «Toptaşına», «Nevrasteni» mahallesi denmesin? Toptaşından daha kibar, kulağı daha okşayıcı değil mi?

Şehir Meclisinin genç âzalarından biri çıkar, pek alâ şu teklifte bulunabilir:

— Efendim, Cağaloğlunda bir «İstihbar» sokağı var. Bu zamanda, böyle bir ismi muhafaza etmek meclisimize yakışmaz. Bu sokak isminin «Enformasyon» a tebdilini teklif ediyor ve riyaset makamına bir takrir veriyorum!

Adalılar, hele Büyükadalılar dakika kaybetmeden harekete geçmeli ve alâkalılar nezdinde lâzım gelen teşebbüslerde bulunmalıdırlar. Öyle ya, «Âşıklar yolu»nu muhafaza etmekte ne mâna var? Buranın ismi: Amur yolu olmalıdır!

Eh, hazır elimiz değmişken şöyle mahalle, semt, sokak isimlerini birer birer gözden geçirmeli, hepsine bir münasibini, zamana, modaya uygununu koymalıyız.

«Bağdat caddesi» ne demek? Böyle uçak, atom, Amerikan dansı devrinde insanın burnuna gayri ihtiyarî hacıyağı kokuları getiren semt isimlerinden bir an evvel kurtulmalıyız. Buraya «Hollywood caddesi» demek, elhak yerinde olur. Gidip de görseniz, bu meşhur caddenin asfaltında dolaşan şortlu, pantalonlu dilberlerimiz, Sam amcanın memleketinde yaşayanlardan daha afili, daha fiyakalı. Hem onlar, yalnız perdede, bir film boyunca rol yaparlar, buradakiler bütün ömürlerince. Altmış yaşındaki bile on beşindeymiş gibi rol kesiyor!

— Acaba öğretmenler, buraya neden «İdeal tepe» ismini vermişler?

Diye düşündüm; sordum, soruşturdum, kalktım, gittim: Küçükyaliyle Kartal arasındaki sahilden uzak bir tepe.

Küçük bir inceleme bütün hakikati olduğu gibi, olanca çıplaklığiyle ortaya koydu: Bir kere« İdeal tepe» de elektrik yok. Belediyemizin elindeki işlerin yürüme süratine bakacak olursanız, buraya sittin sene de elektrik gelmesine imkân yok. binaenaleyh, öğretmenlerin yapacakları evlerin kontak yüzünden yanması, arıza yüzünden karanlıkta kalmaları ihtimali mevcut değil!

«İdeal tepe»de havagazi yok. Buna, bu asrî vasıtaya inanıp da tencerelerinin bir türlü kaynamadığını hiç bir zaman, hiç bir gün görmek, görebilmek onlara nasip olmıyacak! Mangala kömürlerini koyacaklar, üzerlerine tencerelerini oturttular mı, vakti gelince suyun tıkır tıkır tıkırdadığını duyacaklar yemeklerini pişirip zamanında afiyetle yiyebilecekler.

— Hanım, yine mi yemek pişmedi?

— Ne yapayım? Bu körolası havagazi, bugün yine aksilik etti!

Gibi nahoş muhavereler, onların arasında geçmiyecek; aile dırıltılarından bir tanesi onların evinde eksik olacak!

«İdeal tepe»de terkos yok. Bu yüzden ihtiyatlı davranacaklar, evlerinde susuzluk derdi çekmiyecekler, açılan musluklar yüzlerine ürkütülmüş kazlar gibi: «tısss» diye tıslamıyacak!

«İdeal tepe»de yol yok. Bu sebeple nakil vasıtası kazalarından ebediyen masun olacaklar, çoluk çocuklarını kapı önlerinde serbestçe oynamaya bırakabilecekler. Ne korna seslerinden âsapları bozulacak, ne de komşuları kendilerine hususi otomobil cakası satabilecek!

Öğretmenler haksız mı? İnsanın hayatını, rahatını, yemeğini, ışığını, suyunu bu kadar garanti altına almış kaç semtimiz, mahallemiz var? Bugün İstanbulda oturanlardan kaç kişi bu «İdeal tepe»nin hasretiyle yanmıyor?

Anlaşılan öğretmenler; belediyeden, bizlerin, biz İstanbulluların intikamını almak için bu kurak, yolsuz, elektrik ve havagazsiz, susuz fakat her semtten rahat, her mahalleden emin tepeye bu ismi koymuşlar: «İdeal tepe»!

Ertuğrul Şevket

BAKANLAR MEMLEKETİ GEZİYORLAR

— *Otomofil yıldırım gibi geçti, bir kaza mı yaptı, göremedik...*

— *Yoh, vekil geçti. . Biz göremedik ama, o bizim kazamızı görmüştür !*

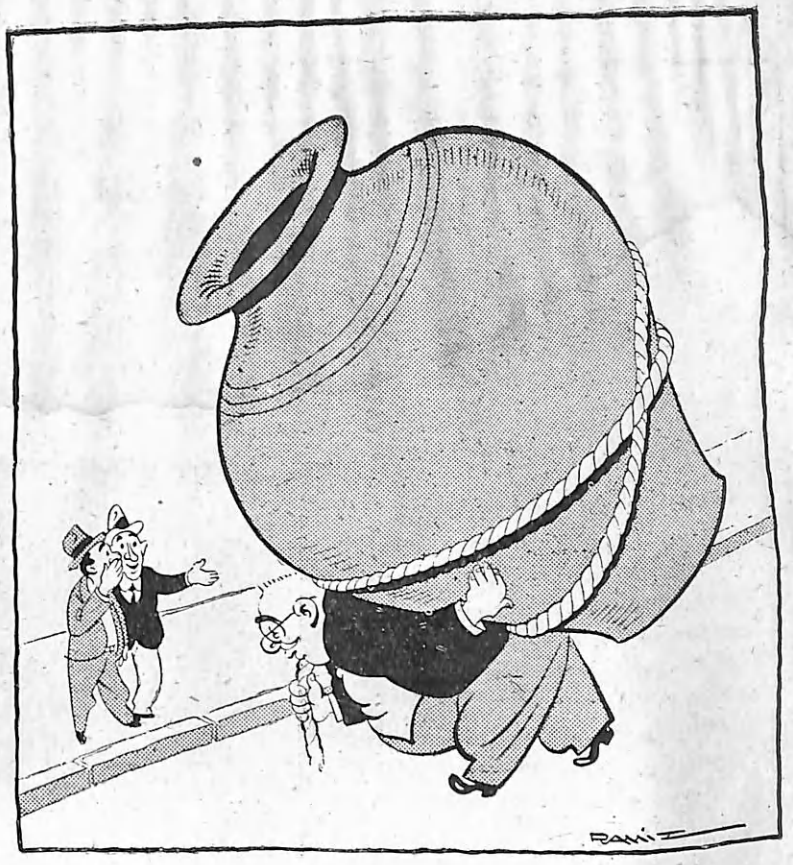

— *Küpçü mü bu ?*

— *Tedarikli geldiğine bakılırsa lüpçü olsa gerek!*

Tek keramet

Neler olmadı ?

Bir askılı, baskılı seçim îcâd olundu;
Bekirağa bölüğü günleri yâd olundu.
Müsemmânın bin-nakîz olması kabîlinden,
Buna da Demokrasi diye bir âd olundu.
Dünyâyı dâr ettiler Demokratım diyene;
Lâkin, Îsâ misillû, Haktan imdâd olundu.
Peker, bir demokratsız demokrasi keşfedip,
Tatbîkına geçerken âh ü feryâd olundu.
Saka aldı Pekerin elinden işbu keşfi;
Ya'ni şiddet yerine hiddet murâd olundu!
Sakadan devralınca emâneti Gânaltay,
Bir hayli söylev, demeç, filân îrâd olundu.
Ancak yine, umûmun irâdesi yerine,
Bâlâdan ferman almak tarzı mu'tâd olundu.
Mithat Paşa rûhuna mevlûd okunduğunda,
Baktık, Abdülhamîdin rûhu da şâd olundu!
Demokrasi girecek bu eve er geç, Ozan;
Çünki ardına kadar kapı küşâd olundu.

DELİ OZAN

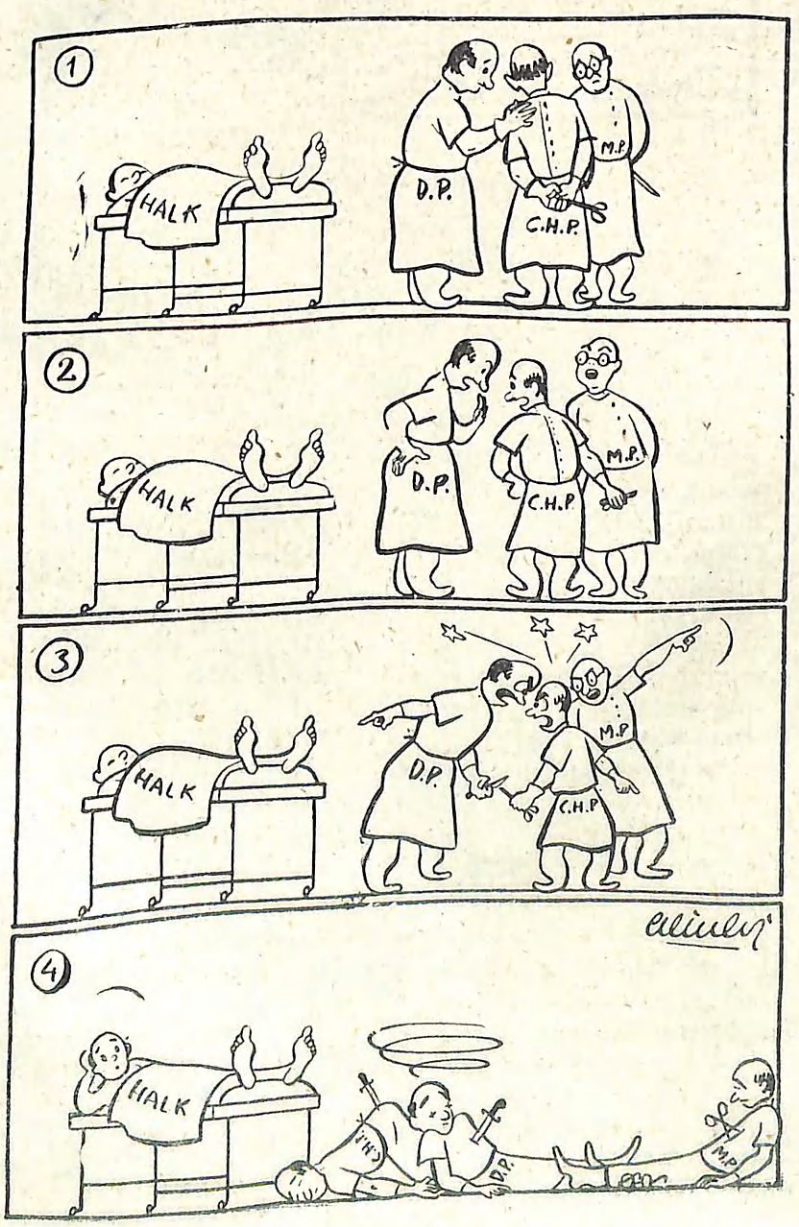

Konsultasyon

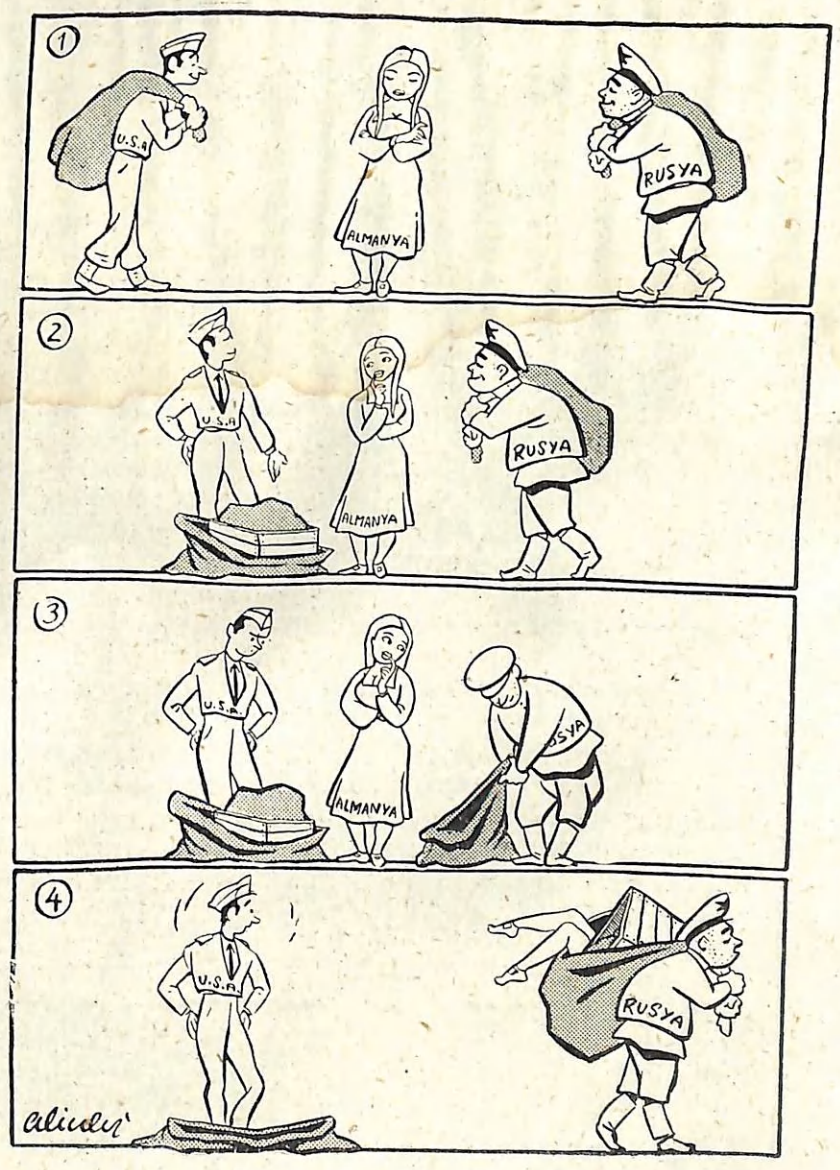

Çantada keklik !

KRALINKİ!

XV. inci Louis ava çıkçtığı zaman, maiyetinin, onu elli damacana şarapla takip etmesi âdet hükmüne girmişti.

Kral, bazan hareketten evvel içerdi. Avlanırken hiç bir zaman şarap istemediği için etrafındakiler bütün damacanaları bitirmekte mahzur görmezlerdi.

Bir gün, uzun bir at yolculuğundan sonra, Kral susayıp, birazcık şarap istedi. Fakat bütün şişeler boştu. Maiyeti, efendilerinin hiddet buyuracağından korkarak yeise düşmüşlerdi. Fakat Haşmetmaab tatlılıkla dedi ki: «Bundan sonra elli bir damacana doldurun. Sondan bir evvelkisi de benim olsun...»

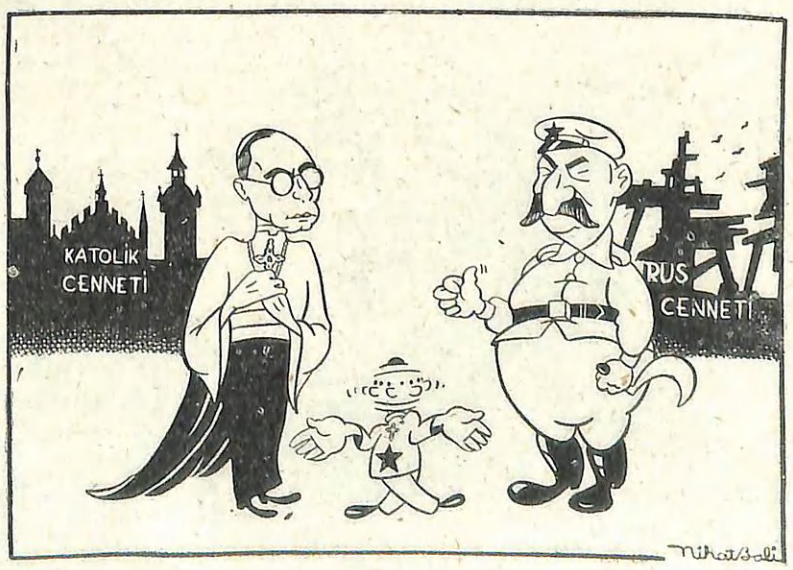

PAPA, KATOLİK KOMÜNİSTLERİ AFAROZ EDİYOR
İki cennet arasında !

Gidenler, Kalanlar..

Şu ne garip, ne tuhaf dünyadır. İnsan düşündükçe ikbaline de, şa'şaasına, tantanasına olduğu kadar kederine de, idbarına da metelik vermiyeceği geliyor.

Geçen gün çekmecemin gözlerinde eski evrakı, sararmış kâğıtları karıştırıyordum, baktım, bir resim: Babamın. Acı acı gülümsedim, kendi kendime mırıldandım:

— Kendi gitti, resmi kaldı!

Sanki yanımda biri varmış da, bu sözümü duymuş gibi cevap verdi:

— Yalnız o mu, oğlum? Düşün: Neler gitti, neler kaldı? Bir kere senin senetle aldığın paralar gitti, borcu kaldı.

Kırkçeşme suyu gitti, kupkuru çeşmeleri kaldı. Şehzadeler gitti, Şehzadebaşı kaldı. Bağdat gitti, caddesi kaldı. Darülfünün gitti, emini kaldı!

Bütün tarikat ehli; pılılarını, pırtılarını, sikkelerini, kavuklarını, teberlerini, âsâlarını, tesbihlerini, şamdanlarını, mumlarını toparlayıp gitti; tekkeler kaldı.

Osmanlılar gitti, elimizden Selânik gitti, bankaları kaldı. Bir kıt'a azametinde olan koskoca Mısır hududlarımız arasından uçtu, gitti; elimizde kala kala Mısır çarşısı kaldı. Kasım Paşa gitti, Piyale Paşa gitti, Ahmet Muhtar Paşa gitti, Gazi Osman Paşa gitti, Haydar Paşa gitti; mahalleleri ,semtleri, sokakları, vakıfları kaldı.

Fatih, Beyazıt, Sulta Ahmet gitti; camileri, medreseleri kaldı. Sultan Selimden yalnız cami, yalnız medrese değil, bir de alâ cinsinden, yemesine doyulmayan incir kaldı.

Recep Peker gitti; 7 Eylûl kararlarının acıları ,açıkları, dertleri, pahalılıkları kaldı!

Daha sayayım mı?

KAPI KULU

— *Komşunun oğlu benim hakkımda acaba ne düşünüyor?*
— *Bilmez misin? Komşunun tavuğu komşuya kaz görünürmüş!..*

— *Nafile, Başbakan yardımcısında iş yok..*
— *Öyleyse Başbakanın Allah yardımcısı olsun!*

Sahneden

Kavuklu Hamdi Göksüda oynuyormuş, zenneler vapuru mu kaçırmışlar, ne olmuş, oyun başlıyacak, ortada yoklar.. Tesbihçi Mehmet Efendi zenneye soyunmuş ve tek zenne ile işi idare etmişler. Pişekâr - zenne muhaveresi yolunda gitmiş. Kavuklunun karısı yeni kiraladığı eve yerleşmiş - yeni dünyaya - arkadan Kavuklu ile Pişekârın uzun muhaveresi başlamış. Bu arada Mehmet Efendi - afyon kullanırmış - yeni dünyada tatlı bir şekerlemeye dalmış. Pişekâr Kavukluyu karısı ile barışmaya ikna etmiş, yeni dünyanın önüne gelmişler. Pişekâr elindeki şakşakla sözde kapı çalmağa başlamış. Hasır iskemle üzerinde tatlı tatlı kestiren hazret, zenneliğini unutmuş, kendini Eyüpteki evinde farzederek afyonunu patlatan bu münasebetsiz ziyaretçiye sert, ayni zamanda kalın bir erkek sesiyle:

— Kim o?..

Çekmiş. Bir an Pişekâr ve K
vuklu afallamışlar. Ama Ham
zeki, pişkin, hiç bozmamış.
maile:

— Ben sana bu karı adam
maz derim de inanmazsın dem
duydun a kaltak yine eve za
para almış.

★

Seyyar tiyatrolardan birin
Otello oynanıyormuş. Piyes
ilk tablolarını hızfederek oyn
dıkları için Senato perdesind
başlamışlar. Malûm sahnelerd
sonra sahneye Otello gelmiş, f
kat ne halde? Dut.. durucuk v
ziyette...

Venedik dükü rolünü oyn
yan artist pişkin, eski tulû
kurtlarından:

—Sizi dinliyoruz Otello!
miş.

Otello, bir iki yalpalamış.
kaç saçma mırıldanmış, halk

— *Zehranın düğünü için yeni bir elbise yaptırmak istiyorum..*

— *Sakın ha, gelecek hafta evleniyorlarmış, sonra modası geçer!..*

üç hatıra...

ısıldamağa başlamış. Hülâsa am trajik bir rezalet... Dük azretleri hemen iki yanında o-uran senatörlerle gizli bir ko-uşma yapmış ve bütün ciddiye-iyle:

— Dinleyin efendiler. Yük-ek meclisimizin kararını ebliğ ediyorum. Dezdemonayı arbarca kaçıran Otellonun ida-ına karar verilmiştir. Ve hü-üm derhal infaz edilecektir, ötürün...

Ve kulise dönmüş:

— Ulan diye haykırmış, indi-n perdeyi..

★

(İstanbulun Fethi) tarihi pi-esinde, Fatih Sultan rolünü eşhur ayyaş aktörlerden biri ynuyormuş. Birinci perdede arp şûrası toplanmış, Padişahın eşrifine muntazırlar. Kostanti-iyenin fethi kararı verilecek. erken, teşrifi şahane... Vüzera erlere kadar eğilmiş, padişahı selâmlıyorlar. Zatı şahane sallana sallana yüksekçe bir yere kurulmuş tahtına ancak tırmanabiliyor. Oturur oturmaz da sızıyor.

Sahnedekiler, padişahın «oturun!» fermanını duymadıkça başlarını kaldıramıyorlar. Bu, yorucu sessizlik mutat hilâfına uzayınca sadrazam rolünü yapan artist yavaşça başını kaldırıyor. Ve maskaralığın farkına varıyor, skandalı önlemek lâzım. Kemali edeple tahta yaklaşıyor:

— Efendimiz: kullarınız emri şahanenize intizar üzereyiz!

Padişah hazretleri hafiften bir horlamayla cevap verince sadrazam sahnedekilere dönüyor.

— Mutadı şahanedir, diyor, efendimiz istihareye yattılar. Kendilerini rahatsız etmiyelim, buyurun çekilelim!

Raşit Rıza

FIKRALAR

ÇOCUK !

Babası çocuğa yakında bir kardeşi olacağını haber vermek istiyordu:

— Evimizin etrafında bir leylek dolaşıp duruyor... diye söz açtı. İhtimal ki yakında bizim evin üzerine konar.

Çocuk:

— Ya? diye düşünceli bir hal aldı. Allah vere de annem korkmasa. Gebe, çünkü!

■

KIYAK !

Babası oğlunu karşısına çekti:

— Bana bak, oğlum, dedi. İki kelime var ki bunları bir daha ağzına almamanı istiyorum. Bunlardan biri kıyak, diğeri afidir.

Çocuk:

— Başüstüne, babacığım, dedi. Söyle bakalım: Nedir o kıyak ve afili kelimeler?

AKIL

Ahbaplarından biri pek heyecanlıydı. Sordu:

— Ne o? Sende bir hal var.

— Yarın seyahate çıkıyorum da. Hep böyledir: Yola çıkmadan bir gün önce heyecanlanırım, gece uyku tutmaz.

Arkadaşı akıl öğretti:

— Peki ama, birader, sen de bir gün evvel yola çık!..

■

ÇOĞUNLUK

Karısından bahsediyordu:

— Karım dünyanın en iyi, en güzel, en maharetli, en dürüst kadınıdır... dedi.

Ötekiler alaylı alaylı bakıştılar.

Mesut koca ilâve etti:

— Ve bunu yalnız ben söylemiyorum... Kendisi de ayni fikirde!

— *Bizim efendi çiftlik hayatına bayılır, yazlığa geldik geleli hep tavukldarla meşgul... Bak şimdi bile mutlaka komşunun tavuklarını seyrediyordur!*

Hikâye

Baskın

Yazan:

VİR-GUL

Otobüsten indiği zaman eteklerini toplarken kalbinin de hopladığını hissediyordu. Çünkü,, bugün ilk defa olarak - hayatında değil, bir iki senedenberi ilk defa olarak - bir erkeğin evine gidiyordu. Ne maksatla gittiğini bilmemesine imkân yoktu. Çünkü erkeğin onu ne maksatla çağırdığını biliyordu. Resmî dilde: «Bir iki kadeh bir şey içer, dertleşiriz.» cümlesinin gizli mânâsını bilmiyecek kadar aptal değildi. Zaten Adnan da bunu onun anlaması için söylemişti: Karşısındaki anlamadıktan sonra mânâlı sözün ne mânâsı kalır!

Adnan hinoğlu hindi; Beyoğlunun «bitirmiş» çapkınlarından ve «bitirim» delikanlılarından biriydi. İçki lâfının kadına ne büyük bir mazeret kapısı hazırladığını bilirdi. Her şey olup bittikten sonra kadın: «Başım döndü de kendimi kaybettim!» diye müdafaasını hazırlayabilirdi.

Neri (yani Neriman) da kaldırımı bozuk yan sokaklardan birine saparken bunu düşünüyordu. Kararını vermişti: Sanki acemi imiş gibi içkiyi bardakla lıkır lıkır içecekti ki kendini çabuk kaybetsin... Veya kaybetmiş gibi görünmeye hak kazansın.

Adnan kapıyı açtığı zaman içeriden bir takım sesler geliyordu.

Neri kısık sesle:

— Kim var? diye sordu.

Adnan, onu hararetle karşılarken:

— Kimse yok, dedi. Mahsus radyoyu açtım. Bitişikte bir kocakarı var, benim odada kadın sesi duyunca ifrit oluyor. Bereket versin radyoya. İçeride ne olursa gürültüde kaynayıp gidiyor. Gel odaya.

Ödaya girdiler. Oturdular. Sigaralar yakıldı, içkiler içildi. Baş dönme faslı gecikmedi ve... radyo çalmaya devam etti.

Bir aralık, acı acı kapı çalındı. Bir sola, bir sağa dönerek çalan eski zaman usulü zil, yerinden sökülecekmiş gibi sarsıldı. Adnan hemen yerinden fırladı, Neri, onun arkasından sıçradı ve soluğu yandaki küçük odada aldı.

Kulak kabartmış dinliyordu: Dışarıdan bir takım erkek sesleri geliyordu:

— Adnan Kancagil?

— Benim efendim.

— Bu imza sizin mi?

Uzunca bir sükût. Sonra:

— Evet, benim .

Neri'nin kulakları uğuldamaya, kalbi küt küt atmaya başlamıştı; dışarıda konuşulanların bundan ötesini işitemedi. Gözleri kararıyor, kalbinin atışiyle bütün vücudü sarsılıyordu. O anda kendisini patlamak üzere olan bir atom bombası gibi hissetti!

Hakkı da vardı ya. Adnan imzanın kendi imzası olduğunu kabul etmişti. Demek ki kocası onun mektuplarını ele geçirmiş ve tam suçüstü bir baskın hazırlamıştı...

Neri ecel terleri döküyor, içinden: «Zavallı Adnanı yakaladılar, ağzını tıkadılar, elini kolunu bağladılar... İşte, şimdi sürüklüyorlar... Eyvah! Buraya geliyorlar!» diyordu.

Hakikaten, taşlıktan büyük odaya açılan kapı gıcırdamış, içerisini bir iki çift ayak sesi işgal etmişti. Neri'nin nefesi tıkanacak gibi oldu. Saklandığı köşeye daha fazla büzüldü. İçeriden bir takım konuşmalar geliyordu, fakat radyonun paraziti tutmuş, konuşulanların anlaşılmasına mâni oluyordu. Arada Adnan'ın sesini duyar gibi oldu. Bu seste itiraz eden, karşısındakini vazgeçirmeye çalışan bir eda vardı. Sonra parazit daha sıkı bir yaylım ateşine başladı. Bir takım gürültüler, ayak sesleri ve... nihayet dış kapının kapanması.

Neri kulaklarına inanamıyordu.

Sonra, Adnanın koşa koşa gelen ayak sesleri duyuldu. Arkasından haykırışı:

— Gel, Neri... Gittiler.

Neriman, korka korka odaya geçerken:

— Kimler? diye sordu. Polislerle kocam mı?

Adnan bir kahkaha attı:

— Ne münasebet! Gelenler kimdi, biliyor musun?

— Yo! Söylesene!

— İcra memurları. Bak, ortada bir şey bırakmadılar. Zarurî ihtiyaca lüzumlu olmayan ne varsa hepsini derleyip topladılar, alıp götürdüler. Masayı, sigara tablalarını, halıyı, radyoyu... ve en sonra... senin kürk mantonu, şapkanı, robunu...

Neri bayılacak gibi oldu:

— Ne diyorsun! diye haykırdı.

Adnan:

— Ne yapayım! diye dert yanmaya başladı. O kadar söyledim, dinletemedim: «Bunların şahsınıza lüzumlu birer eşya olduğunu iddia edemezsiniz ya!» dediler. Hakları da vardı... Maamafih, üzülme, yavrum... Ben sana yarın hepsini...

Neri, Adnanın pardösüsüne bürünerek kapıya çağrılan bir otomobile bindi, evine gitti. Ertesi gün, Adnanla beraber çarşıya gitmek üzere sözleşmişlerdi. Fakat ertesi gün oraya geldiği zaman kapıyı duvar buldu. Kapıcı, deliğinden başını çıkararak:

— Yoh, bayan, Adnan Bey yoh! diye seslendi. Habarınız yoh mu, dün arhadaşları gelüp eşyayı taşıdılar. O da dün gice yatağını, yorganını alıp gitti.

Neri, oracığa yığılıverdi. Kürkünün ve diğer elbiselerinin nasıl bir «icra memuru» tarafından kaldırıldığını şimdi anlamıştı.

— *Nişanlın bayramda hediyelik olarak ne alacağını söyledi mi?*

— *Evet, beni alacak !*

Çömezin Röportajları: 159

Yeni Tip Ekmek Hakkında

Çizen : RAMİZ

Çömez — Bakkallar ellerindeki beyaz unları teslim edeceklermiş.

Halk — Biliyroum, on gün evvel istifçilere teslim ettiler!

Çömez — Beyazın adı, esmerin tadı varmış, öyle mi ?

Kadın — Onu kara ekmek çıkaranlar uydurmuştur!

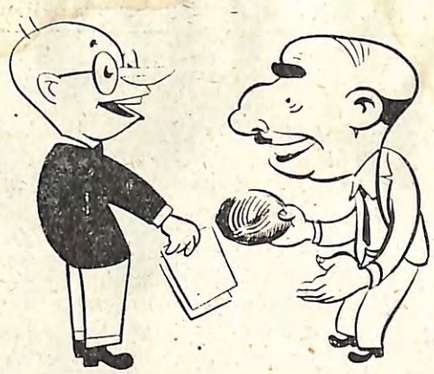

Çömez — Beyaz unla pasta da yapılmayacakmış...

Mimar — Ben yapardım, beton arme mütehassısıyım!

Çömez — Yeni ekmeğe ne dersin?

Köylü — Arpa ektim darı çıktı, buğday verdim çamur çıktı!

Çömez — Bu ekmek halka yarar mı?

Ofisçi — Halkı bilmem, bize yaradı.. Satamadıklarımızı sürdük!

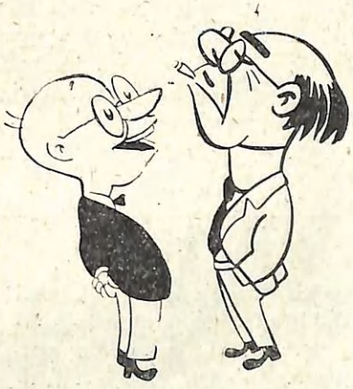

Çömez — Beyaz unla pasta da yapılmayacakmış...

Zengin — Ekmek ne ise ama, bu çok fena haber!

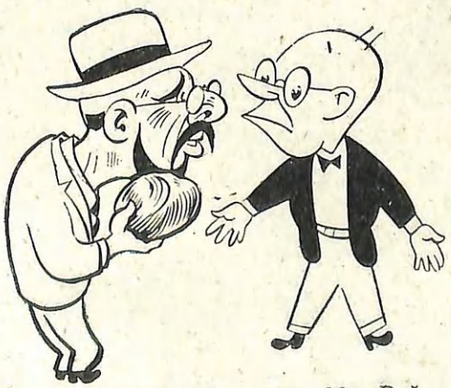

Çömez — Ekmekler kara oldu, Buğday mı yok, Arpa mı?

Emekli — Bence idare yok!

Çömez — Avrupada kömürden tereyağı yapıyorlarmış..

Fırıncı — Görmüyor musun, biz de ekmek yapıyoruz!

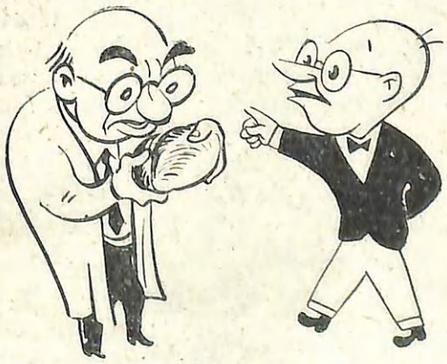

Çömez — Bu ekmek hazmedilir mi?

Doktor — Bu mide bizdeyken daha çok şeyler hazmederiz!

Açık Arttırma

Görülen lüzum üzerine, 1949 modeli kapalı, lüks sekiz kişilik, hiç kullanılmamış (Pakard) marka bir otomobil Bakanlığımızca ucuz fiyatla ve açık arttırma ile satışa çıkarılmıştır.

Yedek parçaları ve lâstikleri de bulunan bu otomobili görmek ve satın almak istiyenlerin 27/7/949 günü Bakanlığımıza gelmeleri ve daha evvelden muvakkat teminat akçelerini yatırmaları ilân olunur.

KAYIB ARANIYOR

Bundan kirk sene mukaddem, bir arkadaşını ziyaret maksadiyle evinden ayrılan ve bir daha da avdet etmiyen sevgili büyük ablam Nadidenin hayatı hakkında endişeye düşmüş bulunuyorum. Üzerinde mavi entari ve kırmızı hirkası vardı. Kendisini görüp bilenler nerede olduğunu aşağıdaki adresime insaniyet namına bildirdikleri takdirde memnun edileceklerdir.

Edremitte Çakıştay azalığından emekli
Halil Meraker

BU GECE **TARAY** PARKTA

BÜYÜK MÜSAMERE

Eşsiz okuyucu, bülbül sesli
HATİCE YALINAYAK
ve arkadaşarı

Ayrıca kümes faslı saz heyetiyle birlikte, Amerikan dansları — Büyük orta oyunu — Hokkabaz.

Envai çeşit içkiler, harikulâde mezeler. Geç kalacak sayın müşterilerimizi misafir edecek hususî konforlu odalarımız vardır.

Bu büyük müsamere gecesinden siz de istifade ediniz. Karakol uzaktadır.

MEMUR ALINACAK

Dairemizde münhal bulunan 67,5 lira ücretli evrak memurluğu için müsabaka imtihanı açılmıştır.

Taliplerin askerliklerini yapmış ve en aşağı üniversite mezunu olmaları, İngilizce, Fransızca, Almanca bilmeleri şarttır.

Çince bilenler, imtihanda muvaffak olanlar arasından tercihe bir sebep teşkil edecektir.

Taliplerin hüsnühal, şehadetname, nüfus kâğıtlariyle birlikte 88 tane fotoğraflarını yarın akşama kadar dairemize göndermeleri lâzımdır. Posta gecikmelerinden mesuliyet kabul olunmaz.

İstanbul Belediyesinden:

Hastanemiz için bu kere müceddeden Amerikadan satınalınmış olan şişelere ilâç koyma hunisinin tatbikatı, 17 Temmuz pazar günü saat 15,30 da Yıldız sarayı Çadır köşkünde yapılacaktır.

Bu münasebetle şehrimizde bulunan sayın milletvekilleri, Belediye âzaları, kordiplomatik bu tatbikatın açılış törenindeki kokteyl partiye eşleriyle birlikte davetlidirler.

Misafirleri Çadır köşküne götürecek olan belediye otobüsleri, Belediye ve İstanbul gazeteciler binalarının önünden saat tam 15 te hareket edecektir.

Muhterem davetlilere saygılarımızla bildiririz.

— *Bir senedir şu evliyaya, halimize merhamet etmesi için yalvarıyorum, bir şey çıkmadı.*

— *Anlaşıldı. Evliyayı umur olacak !*

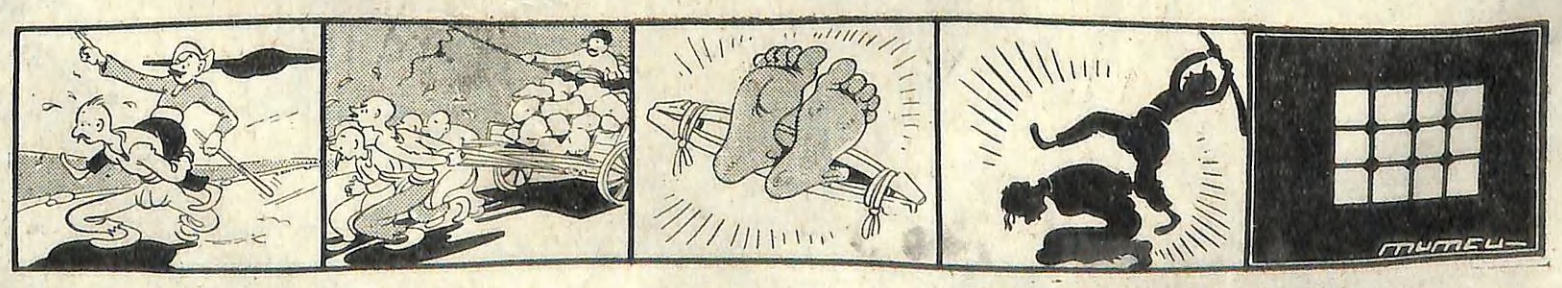

Bütün yediklerimiz de, çektiklerimiz de demokrasi uğrunadır !

FIKRALAR

PARA

Zengin bir adamdan bahsediyorlardı. Saffet Gürol:

— Aklı fikri paradadır, dedi. Ben öyle adam görmedim. Mütemadiyen para düşünüyor.

Ültramodern şair Asaf Halet Çelebi acı güldü:

— Sade o mu! Bizim gibi fakirler de mütemadiyen para düşünüyorlar...

MASRAF

Santuri Hüsnü Tüzüner'i bir dostu ziyaret etmişti. Hayat pahalılığından filân bahsederlerken arkadaşı bir aralık:

— Masrafı bir türlü karşılayamıyorum. dedi. Ya, sen?

Santuri Hüsnü gülümsedi:

— Ben bilâkis, dedi. Nereye adım atsam onunla karşılaşıyorum!

KÜRKÇÜ DÜKKÂNI

Radyo temsil kolu şefi kıymetli artist Kemal Tözem İstanbula gelmişti. Belediye reis muavinlerinden Muhtar Acarla sanat bahisleri üzerinde konuşurlarken, birden aklına geldi ve Muhtar Acar'a sordu:

— Açık Hava Tiyatrosunu niçin yuvarlak yapmışlar?

Muhtar Acar gülümsedi, taşı gediğine koydu:

— Artistler dönüp dolaşıp ayni yere gelmeyi severler de, ondan!

ZORAKİ

«Son Posta» gazetesinin sahibi Selim Ragıp Emeç, oldukça şişmandır. Onun tostoparlak hali, arkadaşlarının pek hoşuna gider ve daima bir bahane bularak fazla ·tli olduğunu söylemeğe bayılırlar. Geçen gün bir dostu; bir punduna getirip:

— Siz şişmanlar, neden hep iyi kalpli oluyorsunuz? diye sordu. Selim Ragıp, hiç bozmadan cevap verdi:

— Tabiî değil mi ya? İnsanlarla iyi geçinmemiz lâzım: Zora gelince kolay

YARIM

Mişon eğerciye girdi:

— Yarım eğer istiyorum! dedi.

Adam şaşırmıştı:

— Yarım mı?

— Öyle ya, bütüne ne lüzum var! Atın yarısına binerim. Yarısı gidince öbür yarısı da beraber gelir.

TUZLU

İmtihanda öğretmen sordu:

— Deniz suyu niçin tuzludur?

Çocuk cevap verdi:

— İçinde sardalya vardır da ondan, efendim.

FİLOZOF

Gazeteci Rıza Tevfikle yaptığı bir mülâkattan geliyordu.

— Üstadı nasıl buldun? diye sordular.

Genç muhabir dudak bükerek cevap verdi:

— Gayet kolay: Saçını, sakalını elimle birbirinden ayırdım, ortaya çıkıverdi.

FASİD DAİRE

— Çok müşkül bir vaziyetteyim.

— Hayır ola, ne oldu?

— Gözlüğümü kaybettim. Bulmak için gözlüğümü takmak lâzım; gözlüğümü takmak için bulmak lâzım...

HİNDİ

— Ne diyorsun, yahu? Demek bir hindiyi bütün olarak doldurttun... Peki, sofrada kaç kişi vardı?

— İki: Ben ve hindi.

SAADET DİYARI

— İsviçreyi çok severim, diyordu. Hayatımın en mesut günlerini oraya borçluyum.

Arkadaşı hayretle sordu:

— Peki ama, benim bildiğim, sen İsviçreye hiç gitmedin.

— Evet, ben gitmedim, fakat karım gitti.

FIKRA

Çok ve soğuk fıkra anlatmakla maruf biri, geçen gün Karpiç lokantasına gitmiş, işi olmayan Baba Karpiçin masasına oturmuştu. Bir aralık:

— Geçen gün bir fıkra işittim, dedi, bilmem sana anlattım mı?

Baba Karpiç sordu:

— Güzel bir fıkra mı?

Üstad tasdik etti:

— Evet.

Baba Karpiç, taşı gediğine koydu:

— Öyleyse, anlatmadın.

SIKI

Spor ruhundan, sporcular arasında tesanüd lüzumundan bahsediyorlardı. Bu tezi müdafaa edenlerden biri:

— Anlıyamıyorum, dedi, şu sporcular niçin bir araya gelip aralarında sıkı bir rabıta kurmuyorlar...

Talât Mithat dedi ki:

— İlâhi iki gözüm! Nasıl bir araya gelmiyorlar! Görmüyor musun, birbirlerine o kadar sıkı rabıtalarla bağlanıyorlar ki ayırmak için yüzlerce kişi lâzım geliyor...

DÜŞMEKTEN DÜŞMEĞE

Değerli ses sanatkârımız Hamiyet Yüceses bir arkadaşına dert yanıyordu:

— Sorma kardeş, Dün gece öyle bir düştüm ki, sabaha kadar kendime gelemedim.

Arkadaşı merak içinde sordu:

— Yok canım? Nasıl düştün?

Hamiyet Yüceses, gülümsiyerek cevap verdi:

— Konservatuvarda, yorgun düştüm!

Yangınların çoğaldığı şu günlerde yanmaz boya, en mükemmel sigortadır.

MEHMET ALİ SALLİKALP

Yanmaz boya müessesesi

Galata, Karaköy, Mumhane caddesi, Hasan Paşa Han 2

Posta Kutusu 605 - Galata

MODA

—Demek bu sene Suadiyeye gitmiyorsunuz ?

— Hayır, bu sene Adaya gitmiyoruz. Suadiyeye geçen sene gitmedik!

DERS

Fazla şeditmeşrep olmakla meşhurdur. Geçen gün hastalanmıştı. Bir arkadaşı sordu:

— Hastalığın için bir şey alıyor musun?

Cevap verdi:

— Evet: Öğüt vereceklere ders vermek için boks dersi alıyorum.

TEFSİR

Arkadaşını görünce:

— A! Ben seni öldü sanıyordum! diye haykırdı.

Adamcağız hayretle:

— Ne münasebet! dedi. Neden?

— Bu sabah biri senin lehinde konuşuyordu da!

İÇLİ

Bir arkadaşı ile beraber gazinoya gitmişti. Arkadaşı sahnede «okuyan» hanendeyi kastederek:

— Çok içten duyarak şarkı söylüyor, değil mi? diye sordu.

Arkadaşı gülümsedi:

— Keşke biraz da dıştan duysa da etraftakilerin tenkitlerinden haberdar olsa.

İŞ

Dünyanın içinden çıkamadığı içtimaî bir derde çare bulduğunu söylüyor:

— Şu işsizlik denilen şeyi bir kalemde halletmek kabil, diyordu.

— Nasıl? diye sordular.

— Gayet basit, dedi: Dünyadaki bütün erkekleri bir kıtaya, kadınları başka kıtaya toplamalı.

— Peki, işsizlik bununla hallolur mu?

— Tabiî ya! Her iki taraf da gemi yapmaya koyulurlar.

Sayı: 159

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Mizah

— Anlaşıldı. Başımızı düzeltmek için Fedakârlık lâzımmış!